

P r v ý s o u d zastavil podle § 39 čís. 8 ex. ř. exekuci na svršky; **r e k u r s n í s o u d** uložil prvému soudu k rekursu vymáhajícího věřitele, by v exekuci pokračoval. **D ů v o d y:** Má-li býti exekuce podle § 39 č. 8 ex. ř. zrušena, jest vzíti v úvahu pouze útraty, které dalšími exekučními úkony, které je ještě provést, vzniknou, avšak ne ony útraty, které vznikly již provedenými exekučními úkony (Neumannův kom. k ex. ř. § 39, Gl. U. n. F. 2126, Právník 1906, stránka 813). Podle zjištění prvního soudu činí výtěžek zabavených svršků, který jest očekávati, asi 215 Kč. Prodejové řízení však, které jest ještě provést, nevyžaduje této částky, třebaš dosavadní útraty exekuční činí 219 Kč. Také jest ustanovení § 39 č. 8 ex. ř. tak vyložití, že exekuci jest zrušiti jen v případě, lze-li s určitostí míti výtěžek exekuce za nedostatečný.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle § 39 č. 8 ex. ř. jest exekuci zastaviti, nelze-li očekávati, že by pokračováním v exekuci byl docílen výtěžek útraty této exekuce převyšující. Ani doslov, ani smysl a účel tohoto ustanovení nesvědčí názoru rekursního soudu, že v úvahu bráti jest jen útraty, které by dalšími exekučními kroky vznikly, nikoliv však útraty již vzniklé. Proto trvati jest na tom, že důvod k zastavení exekuce podle § 39 č. 8 ex. ř. je dán, když se pokračováním v exekuci pravděpodobně nedocílí takového výtěžku, který převyšovati bude náklady celé exekuce, a netoliko náklady budoucích exekučních úkonů (rozh. č. 3063 Sb. n. s.). Že pravděpodobný výtěžek v souzeném případě nebude převyšovati útraty celé exekuce, bylo zjištěno.

Čís. 15220.

V ý k l a d pojišťovacích podmínek, podle nichž nemají býti kryty škody, které se přihodí při jízdách, při nichž jsou dopravovány osoby za plat či bezplatně s výjimkou zaměstnanců pojistníkových, určených ke skládání a nakládání zboží.

Uvedená výjimka neplatí pro manželku pojistníkovu, i když jest spolumajitelkou závodu.

Úmluva tohoto obsahu se nepřičí ani předpisu § 10, 2. odst. pojišťovacího regulativu (min. nař. ze dne 5. března 1896 č. 31 v doslovu nař. z 29. prosince 1917 č. 521 ř. zák.), ani dobrým mravům.

(Rozh. ze dne 22. května 1936, Rv I 1328/34.)

Žalobce uzavřel se žalovanou pojišťovnou pojistnou smlouvu proti následkům zákonité ručební povinnosti jako majitel nákladního automobilu na dobu 10 let s platností od 26. ledna 1931. Dne 28. září 1931 poranil autem Josefa H., s nímž pak uzavřel smír, podle něhož se mu zavázal zaplatiti na vyrovnání všech nároků 12.500 Kč. Částku tu též Josefu H. zaplatil a domáhá se nyní její náhrady na žalované pojišťovně. **P r v ý s o u d** žalobě vyhověl. **O d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl. **D ů**

v o d y: Prvý soud dospěl k závěru, že jízda autem nebyla tehdy výletem, nýbrž dala se za obchodem, a to k dodání zboží zákazníkům a k ujednání dalšího úvěru se S. Na této obchodní cestě měla zájem také manželka žalobce jako spolumajitelka obchodu. Syn Jaroslav K. a Josef P. byli nápomocní při dopravě a skládání zboží. Usuzuje tedy, že nejde o jízdu, při které byly dopravovány osoby za plat či bezplatně, nýbrž o jízdu za obchodem, a že jely další osoby též za obchodem, takže nelze ustanovení pojišťovacích podmínek, podle nichž pojištění neplatí v případech dopravy osob, ať za plat či bezplatně, rozšířiti na tuto jízdu. Podle jeho výkladu může citované ustanovení podle svého jasného znění platiti jen pro jízdy, při kterých jde o výlet neb jinou dopravu osob s obchodem nesusvisících. S tímto názorem prvního soudu nelze souhlasiti. Citované ustanovení smluvní zdůrazňuje jako výjimku z ručení nikoli to, za jakým účelem se jízda nákladním autem podniká, nýbrž skutečnost, že při oné jízdě byly dopravovány kromě zboží osoby, které nejsou zaměstnanci pojistníkovými určenými ke skládání a nakládání zboží. Z jasného znění řečeného ustanovení smluvního vyplývá, že jím měla býti vyloučena možnost dopravy osob kromě zaměstnanců určených ke skládání a nakládání zboží. Nesmí tedy býti nákladním autem dopravováni ani zaměstnanci pojistníkovi, pokud nejsou určeni ke skládání a nakládání zboží. Ustanovení věty první citovaného smluvního odstavce pojišťovacích podmínek jest všeobecné a teprve druhou větou bylo dovoleno dopravovati zaměstnance určené ke skládání a nakládání zboží. Další poukaz, že pozměnou čl. 4, odst. c) dodatečných podmínek se stanoví, že zákonitá ručební povinnost pojistníkova vůči těmto spolujedoucím osobám je do pojištění rovněž zahrnuta, nasvědčuje tomu, že není správný výklad, který dává spornému ustanovení smluvnímu žalobce v odvolacím sdělení, totiž že na vezené osoby se pojištění nevztahuje, avšak že se pojištění vztahuje na úraz osob třetích jdoucích po silnici, i když autem jsou vezeny. Kdyby se mělo toto výslovné ustanovení, pojaté do smlouvy kromě pojišťovacích podmínek, vykládati tak, jak činí žalobce, nebylo by ho vůbec zapotřebí, neboť již v § 4, odst. c) dodatečných podmínek výslovně jest vyloučeno ručení za úraz osob, které jsou vozidlem dopravovány. Výnosem zemského úřadu v Praze ze dne 10. září 1930 čís. 433.987 ai 1930-23-6040 ai 1930 bylo zakázáno používati automobilů nákladních k dopravě osob a na nedbání zákazu stanoven jest trest peněžitý po případě i na svobodě. Neodporuje proto výklad davaný spornému ustanovení žalovanou stranou přímo pojistné smlouvě a nelze předpokládati, že by pojistnou smlouvou mělo býti kryto jednání, kdy proti úřednímu zákazu dopravovány jsou osoby, kteréž jednání je nadto trestné. Z toho vyplývá, že ono ustanovení smluvní jest vykládati tak, že pojištěním nejsou kryty jízdy nákladního automobilu, při nichž kromě řidiče jsou dopravovány, tedy jedou spolu, osoby, ať jde o jízdy obchodní nebo soukromé, s nákladem nebo bez nákladu atp. Pouze zaměstnanci pojistníkovi — tedy ani ne na př. zaměstnanci majitele nákladu, — určeni k nakládání a skládání zboží směji býti dopravováni nákladním autem.

Z osob, které byly dopravovány při oné jízdě, jediné Jaroslav K. byl zaměstnancem žalobcovým a byl určen ke skládání a nakládání zboží. Manželka žalobcova jednak není jeho zaměstnancem, i když snad je spolumajitelkou závodu uzenářského, jednak nebyla určena ke skládání neb nakládání zboží, nýbrž jela spolu jen za účelem obchodním. Také Josef P. nebyl zaměstnancem žalobcovým, neboť jest studujícím. Nešlo tedy u manželky žalobcovy a Josefa P. o zaměstnance, určené ke skládání a nakládání zboží, a ježto byly tyto osoby dopravovány při jízdě, při níž se stal úraz, není tato jízda kryta pojištěním a právem pojišťovna odmítla hraditi žalobci škodu při jízdě této vzniklou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Není nejasnosti, která by překážela seznat pravý smysl ustanovení pojatého do pojišťovací smlouvy o tom, že nejsou kryty pojištěním škody, které se přihodí při jízdách, při nichž jsou dopravovány osoby za plat či bezplatně s výjimkou zaměstnanců pojistníkůvých, určených ke skládání a nakládání zboží. Výklad pak, který mu dává odvolací soud, jest správný, takže se dovolatel odkazuje na příslušné odůvodnění napadeného rozsudku. K dovolacím důvodům vztahujícím se k otázce, zda osoby spolujedoucí v nákladním automobilu byly zaměstnanci žalobcovými, stačí podotknouti, že i kdyby bylo možno zahrnouti v pojem ten ve smyslu uvedeného smluvního ustanovení, aspoň za okolností souzeného případu, také spolujedoucího Josefa P., nezměnilo by to na věci nic, neboť zůstává manželka žalobcova onou dopravovanou osobou podle téhož ustanovení, na niž dotyčnou výjimku nelze vztahovati, neboť neměla co činiti s nakládáním nebo skládáním zboží, což vhodně zdůrazňuje žalovaná v dovolací odpovědi. Žalobce, jenž v řízení před první stolicí výslovně uznal zákaz dopravy osob podle přednesu žalované na základě výnosu (vyhlášky) zemského úřadu v Praze ze dne 10. září 1930 čís. 433.987/1930, nenamítal neplatnost zmíněného smluvního ustanovení »popíráje toliko výklad«, jaký mu dává žalovaná, poněvadž podle žalobce by to odporovalo všeobecným podmínkám a účelu zákona pojišťovacího. Tento názor nepodložil určitými skutkovými okolnostmi. Nejvyšší soud pak neshledává, že by se dotyčné zvláštní ustanovení pojistné smlouvy příčilo velícím předpisům zákonným nebo dobrým mravům, k čemuž by bylo hleděti z úřadu, zejména se zřetelem k § 10, odst. 2 min. nař. ze dne 5. března 1896 čís. 31 ř. z. (pojišťovacího regulativu) v doslovu nařízení ze dne 29. prosince 1917 čís. 521 ř. z.

Čís. 15221.

Nebylo-li jinak ujednáno, přísluší samostatnému podnikateli (obchodnímu jednateli) nárok na provisi teprve, když došlo k zaplacení kupní ceny z obchodů jím zprostředkovaných, ztrácí však na ni nárok, došlo-li důvodně před plněním k stornu smlouvy.

(Rozh. ze dne 22. května 1936, Rv I 2277/34.)